

bedsmand, hvis Stilling er af den Betskaffenhed, at man kan antage den for en Mellemting imellem en Departementschef og en Contoirchef. Det kan være, at en Embedsmand af denne Art kan være tilstrækkelig og at man altsaa kunde spare Departementschefen, hvis Lønning jo er af de højeste. Der er dernæst til den anden Side ikke gaaet vidt nok, troer jeg, med at indskrænke Antallet af Embedsmændene nedad i den lavere Række. Den ærede Commission har længere nede i det 7de Punkt sagt: „at istedetfor endelig at regulere Lønningerne for en Mængde forskellige Beskæftigelsesmænd, der tjene som Medhjælpere ved Forretningernes Førelse under Embedsmændenes Ledning, er der foreslaaet at udfaste mindre Summer, der stilles til vedkommende Ministeriums Disposition, for dermed at kunne betale den fornødne Medhjælp, efter et passende Forhold til de enkelte Individuers Duellighed og Flid.“ Dette mener jeg er meget rigtigt, men man har beholdt for mange kongelige Embedsmænd, idet man har medtaget dem, som staae under de nuværende Contoirchefer, — jeg kan i dette Dieblik ikke huske, hvad de kaldes — der er som sagt en Embedsklasse under de nuværende Contoirchefer, som jeg ikke troer burde kongelig ansættes. Dersom man gjør disse yderligere Indskrænkninger, vil der jo fremkomme en Besparelse ogsaa paa en anden Conto, nemlig paa Pensionscontoen, og jeg anseer det for at være i saa høj Grad ønskeligt, at endogsaa den Betænkelse, man maatte kunne have mod yderligere Reduction af de kongelige ansatte Embedsmænd, burde forsvinde ligeoverfor dette. Bort Pensions- og Understøttelsesvæsen har nu naaet et saadant Omfang, at jeg troer at kunne bevise, at der betales omtrent saa meget i Pensioner og Understøttelser naar vi tage Staten i sin Heelhed, som 1 Rd. for ethvert Menneske, der lever i Staten. Dette forekommer mig at være meget vidtgaaende. Naar en saadan yderligere Reduction foretoges, saa vilde vi være istand til at opfylde det Ønske, der naeres fra Embedsmændenes Side om at faae et virkeligt sorgfrit Udkomme, saaledes at de udelukkende kunde beskæftige sig med deres Embedsforretninger. Jeg har aldeles ikke nogen Tanke om, at der

ikke skulde betales dem en anstændig, og jeg vil endog sige en rundelig Løn; jeg troer, at vi kunne have Fordeel af at gjøre en væsentlig Indskrænkning i de kongelige ansatte Embedsmænds Antal og lønne dem, der blive tilbage som kongelige Embedsmænd, meget godt. Jeg vilde ønske, at vi kunde betale dem saa rigeligt, at vi kunde overlade til dem selv at besørge deres Pensionering. Det var efter min Mening bedre baade for Embedsmændene og Staten i det Hele, at den betalte til enhver Tid det virkelig udførte Arbejde, og ikke bestandig havde en saadan Efterbetaling, som Pensionen er, for en foregaaende Tid; men dertil vilde jo fordres store Pengemidlers Tilstedeværelse, idet man da maatte kjøbe Livrenter for dem, der endnu have Rettigheder i saa Henseende, men om Staten kan overkomme dette nu, eller om man overhovedet kan haabe, at Ministeriet vil gaae ind paa noget Saadant, er jo Noget, hvorefter der kan være Tvivl; jeg maa tilstaae, at jeg ikke har det bedste Haab i saa Henseende. Desuden skulde der maaskee en Grundlovsforandring til for at faae hele denne Sag endelig afgjort, hvis man ikke kunde faae alle Berettigedes Indvillighed til frivillig at gaae ind paa et saadant Arrangement. — I dette Dieblik skal jeg indskrænke mig til disse saa Bemærkninger angaaende Loven selv, forbeholdende mig, hvis jeg dertil skulde faae Anledning, senere at begjære Ordet.

Walthers: Dersom jeg forstod Begyndelsen af den ærede Talers Foredrag rigtigt, forekommer det mig, at han tildeelte den Commission, der har udarbejdet et Forslag til Sagereguleringen, en Roes, som jeg ikke kan være enig i at tildele den. Det er ganske vist, at dette Arbejde fortjener Roes for den Omhu og Flid, hvormed det er behandlet, men Principet deri kan jeg ikke tiltræde, navnlig ikke det deri udtalte Bygprincip, hvilket Commissionen endogsaa har givet en langt større Udstrækning, end det hidtil har havt, og hvilket jeg altid har anseet for uheldigt. Dernæst forekommer det mig, at Arbejdet lider af den uheldige Bidløstighed og Forvirkethed, som desværre er os eiendommeligt i mange andre